

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. június 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A hivatali visszaélés büntette miatt [I. r vádlott nev] és társai ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2016. szeptember 14. napján kihirdetett **5.B.934/2016/20.** számú ítéletének II. rendű és III. rendű vádlottakra vonatkozó részét

megváltoztatja:

II. rendű és III. rendű vádlott szabadságvesztését egyaránt **312 (háromszáztizenkettő) óra közérdekű munkára enyhíti.**

A közérdekű munkát könnyű fizikai munkakörben kell végrehajtani.

A közérdekű munkát a vádlottak hetente legalább egy napon - a heti pihenőnapon vagy szabadidejükben - díjazás nélkül végzik.

Ha a számukra meghatározott munkát önhibából nem végzik el, a közérdekű munkát, vagy annak hátralévő részét fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. 4 (négy) óra közérdekű munkának 1 (egy) napi szabadságvesztés felel meg.

A közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezéseket, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseket, és II. rendű vádlott esetében a Dabasi Járásbíróság 16.BpkTM.2/2015/2. számú végzésével kiszabott 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Egyebekben az első fokú ítéletnek II. rendű és III. rendű vádlottakra vonatkozó részét helybenhagyja azzal, hogy III. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma helyesen: [igazolvány szám]

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült **46.020.- (negyvenhatezer-húsz) forint** büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék II. r. és III. r. vádlottat bűnösnek mondta egyezően hivatali visszaélés büntetében mint felbujtót [Btk. 305. a) pont] és ezért őket -III. r. vádlottat mint visszaesőt - egyezően 6 hónap szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztéseket börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy II. r. vádlott a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének, míg III. r. vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

II. r. vádlott vonatkozásában elrendelte a Dabasi Járásbíróság 16.BpkTM.2/2015/2. számú végzésével kiszabott 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés végrehajtását.

Kötelezte II. r. vádlottat, hogy fizesse meg az eljárás során felmerült 42.205,- forint bűnügyi költséget az állam javára.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be II. r. vádlott felmentés, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, III. r. vádlott felmentés, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.986/2016/1. számú átiratában a vádlottak és védők által előterjesztett fellebbezéseket alaptalanoknak találta és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezési nyilvános ülésen II. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy amikor II. r. vádlott az okmányirodai ügyintézőt, I. r. vádlottat felhívta és tőle szívességet kért, nem gondolta azt, hogy ezzel bűncselekményt követ el és hogy ezzel az eljárási szabályokat olyan fokban megsérti, hogy az a büntetőjogi felelősségének megállapítását eredményezi. A gyorsaság és az ingyenesség volt a célja, és az oka a szívesség kérésnek. Kiemelte, hogy II. r. vádlott a kormányablak hivatalos telefonján hívta az I. r. vádlottat és a szívességért cserébe ellenszolgáltatást nem adott, azt az ügyintéző nem is kérte. Erre figyelemmel a vádlottnak a bűncselekmény társadalomra veszélyességében való tévedése állapítható meg, amelyre hivatkozással elsődlegesen II. r. vádlottnak az ellene emelt bűncselekmény vádja alól történő felmentését indítványozta.

A büntetés enyhítése körében bejelentett fellebbezésének indokául előadta, hogy a szabadságvesztés-büntetés eltűzött lenne, a büntetési célok enyhébb büntetés kiszabásával is megvalósulnának. Hivatkozott a cselekmény csekély társadalomra veszélyességére. Nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta értékelni, hogy II. r. vádlott ténybelileg beismerte a cselekmény elkövetését, mégis ugyanolyan mértékű szabadságvesztés-büntetést kapott, mint III. r. vádlott, akinek a büntetőjogi felelőssége visszaesőként került megállapításra, ehhez képest I. r. vádlott, aki tettesi cselekményt valósított meg, pénzbüntetést kapott. Erre figyelemmel a szabadságvesztés büntetésnél enyhébb büntetési nem alkalmazását indítványozta.

III. r. vádlott védője az előterjesztett fellebbezését fenntartotta és felhívta a figyelmet arra, hogy a hivatali visszaélés célzatos bűncselekmény, szándékos jogszabálysértést tételez fel. III. r. vádlott azért hívta fel II. r. vádlottat, mert feltételezte, hogy neki az ügyfélkapun keresztül a nyilvántartási rendszerrel kapcsolata van és megkérte, hogy adjon adatszolgáltatást. Nem gondolta, hogy ezzel bűncselekmény elkövetésére hívja fel.

Álláspontja szerint III. r. vádlott vonatkozásában nem lehet megállapítani a cselekményei között azt a logikai láncolatot, ami I. r. és II. r. vádlott cselekménye között kialakult. I. r. vádlott nem hívta fel a II. r. vádlott figyelmét arra, hogy ez nem szabályos út, kiadta az információt, amely feltételezhetően mindennapos gyakorlat volt a [hivatali szerv]..

Felhívta a figyelmet arra is, hogy I. r. vádlott szívességből adott tájékoztatást a nyilvántartási rendszerből, amely körülményeket az elsőfokú bíróság nem értékelt kellő mértékben.

Álláspontja szerint kizárólag akkor lehet megállapítani III. r. vádlott felelősségét a felbujtói

bűnrészességben, amennyiben megállapítható a kontaktus I. r. és III. r. vádlott között. Vitatta a titkos információgyűjtés törvényességét is.

A büntetés enyhítése vonatkozásában a belső arányosság figyelembe vételével, másodlagosan pénzbüntetés, vagy közérdekű munka alkalmazását kérte. Ennek körében nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni, hogy III. r. vádlott három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Élettársának munkahelye nincs, szociális segélyből él, így a három gyermek eltartása veszélybe kerülne, amennyiben III. r. vádlottnak végrehajtandó szabadságvesztés-büntetést kell töltenie.

III. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz és hangsúlyozta, hogy abban a hiszemben volt, hogy II. r. vádlott az ügyfélkapun keresztül jutott hozzá az információhoz.

Az ítélet tábla II. r. és III. r. vádlottak büntetésének enyhítésére irányuló fellebbezéseket találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése és a Be. 349. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletének II. r. és III. r. vádlottakra vonatkozó részét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során eljárási szabályt nem vétett.

A törvényszék a tényállás felderítési feladatának teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. Ezzel összefüggésben indokolási kötelezettségének eleget téve, logikusan és az iratoknak mindenben megfeleltethető módon magyarázatát adta annak, hogy a tényállását III. r. vádlott bűncselekmény elkövetését tagadó vallomásával szemben miért II. r. vádlott bűnösségét részben elismerő ténybeli beismerő vallomására, valamint I. r. vádlott vallomására, a titkos információgyűjtés keretében keletkezett hanganyagra, illetve a hanganyag nyomozati iratok közt szereplő kivonatára alapította.

A titkos információgyűjtés törvényességét vitató védői állásponttal szemben az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság által megállapítottakat, így azt, hogy a Be. 201. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a hivatali visszaélés bűncselekménye miatt titkos adatszerzés törvényben meghatározott feltételei fennállnak, a titkos információgyűjtés keretében beszerzett hanganyag felhasználásának Be. 206/A. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltétele teljesült.

Ugyancsak az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő Nemzeti Védelmi Szolgálat eljárása, a felhasználni kívánt információ megszerzését, majd ezen adatok feldolgozását követően - és a titkos információgyűjtés határidejének lejártát 2 hónappal megelőzően - a feljelentés nyombani megtételére irányuló törvényi kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, ekként a beszerzett információ büntetőeljárásban történő felhasználásnak a Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott feltétele is teljesült.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az elsőfokú ítélet tényállását csupán azzal egészítette ki, illetve helyesbítette, hogy az elsőfokú ítélet 3. oldal első bekezdésében II. r. vádlott korábbi elítélései közül a Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.B.27450/2008/49. számú ítéletével kiszabott 8 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés próbaideje 2014. június 14. napján eredményesen letelt, míg a Dabasi Járásbíróság 16.BpkTM2/2015/2. számú végzésével kiszabott 1 év 6 hónap - végrehajtásában 3 évi

próbaidőre felfüggesztett - börtönben végrehajtandó szabadságvesztés próbaideje 2018. május 10. napjáig tart.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal első bekezdés 4. sorában III.rendű vádlott neve - helyesen - III. r. vádlott.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett II. r. és III. r. vádlott bűnösségére és az általuk elkövetett cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette.

A törvényszék II. r. és III. r. vádlott között rögzített telefonbeszélgetés hanganyagából, valamint abból, hogy a vádlottak gépjárművek adásvételével, vizsgáztatásával összefüggő, összehangolt tevékenységet láttak el, amelyek csak a járműnyilvántartás alaposan ismerő személyek számára érthető, helytállóan következtetett arra, hogy a vádlottak tudták, hogy I. r. vádlott mint hivatalos személy II. r. vádlott kérésére a nem szabályszerűen előterjesztett adatigénylés alapján a gépjármű nyilvántartásból telefonon keresztül adatszolgáltatást teljesített, azonban e feladatkörének ellátására vonatkozó és az az elsőfokú ítélet jogi indokolásában helyesen részletezett jogszabályokban előírt kötelezettségeit megsértette, így hivatali kötelességét megszegte.

Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy szemben II. r. és III. r. vádlott védekezésével nem annak van jelentősége, hogy tudomással bírtak-e arról, hogy magatartásuk bűncselekményt valósít meg, hanem annak, hogy a törvényi tényállási elemeknek megfelelő tényekről tudomással bírtak-e. Azaz a konkrét esetben azt, hogy II. r. vádlott által telefonon előterjesztett kérést I. r. vádlott mint a bűncselekmény tettese a járműnyilvántartásba való betekintéssel teljesíti, a kormányablaknál előterjesztendő szabályszerű kérelem hiányában.

Ugyanígy tudomással bírtak arról, hogy a kért adatok megszerzése kizárólag a járműnyilvántartásból lehetséges, amelyből I. r. vádlott, a kérésnek megfelelően rövid úton tájékoztatást ad, mint ahogy arról is, hogy az adatszolgáltatási kérelem telefonon történő előterjesztése és annak telefonon történő teljesítése nem szabályos.

Mindezekre figyelemmel a vádlottaknak a bűncselekmény társadalomra veszélyességében való tévedésre hivatkozása alaptalan, így az erre hivatkozással a felmentésükre irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Ugyancsak osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, a vádlottak jogtalan előny megszerzésére irányuló szándéka vonatkozásában. A jogtalan előny a II. r. és III. r. vádlottak által megjelölt gépkocsi megismerni kívánt adatainak a szabályszerűen előterjesztett kérelem teljesítéséhez képest soron kívüli és igazgatási szolgáltatási díj megfizetése nélküli megszerzésében jelentkezett.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a bűnösségi körülményeket a törvényszék helyesen sorolta fel.

A büntetések enyhítést célzó fellebbezéseket az ítélet tábla osztotta, azzal együtt, hogy egyetértett az elsőfokú ítélet 11. oldal utolsó és 12. oldal első bekezdésében kifejtett azon állásponttal, hogy a jelen eljárásban elbírált hivatali visszaélés fajsúlya az azonos büntetőjogi minősülést eredményező

lehetséges magatartások sorában csekélyebbnek tekinthető. A cselekmény viszonylagosan enyhébb megítélése mellett - szemben az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel - az ítélőtábla meglátása szerint a Btk. 79. §-ában szabályozott büntetési célok a szabadságvesztéshez képest enyhébb büntetés alkalmazása mellett is elérhetőek. Ezért, a Btk. 33. § (4) bekezdését alkalmazta. Ezen jogszabályi rendelkezés feltétel nélkül teszi lehetővé, hogy amennyiben a bűncselekmény büntetési tételének felső határa háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabb, akkor szabadságvesztés helyett közérdekű munka, vagy pénzbüntetés alkalmazható.

A vádlottak terhére rótt bűncselekményt a Büntető Törvénykönyv (Btk.) 3 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, amelyhez képest a másodfokú bíróság a velük szemben kiszabott szabadságvesztés egyaránt a Btk. 47. § (1) bekezdése szerinti törvényi maximumra, azaz 312 óra közérdekű munkára enyhítette, amelyet könnyű fizikai munkakörben kell végrehajtani.

A Btk. 47. § (2) bekezdésének megfelelően a közérdekű munkát a vádlottak hetente legalább 1 napon - a heti pihenőnapon, vagy szabadidejükben - díjazás nélkül végzik. A Btk. 48. § (1), (2) bekezdései, valamint a 49. §-a alapján, ha a számukra meghatározott munkát önhibából nem végzik el, a közérdekű munkát, vagy annak hátralévő részét fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ekkor 4 óra közérdekű munkának 1 napi szabadságvesztés felel meg.

A szabadságvesztés-büntetés mellőzésére tekintettel az ítélőtábla a közügyektől eltiltásra, valamint a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseket és II. r. vádlott esetében a korábban vele szemben alkalmazott szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy megállapította III. r. vádlott személyazonosító igazolványának számát.

A fellebbezési eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült 46.020,- forint bünyügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy az - az eredményes fellebbezésre tekintettel - azt a Be. 381. § (2) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2017. június 29.

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
előadó bíró

. Katona Tibor s.k.
bíró

A Fővárosi Ítélőtábla 11.Bf.351/2016/5. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 5.B.934/2016/20. számú ítéletének II. r. és III. r. vádlottakra vonatkozó része a jelen ítéletbe foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. június 29.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke